En morgen i sidste uge, da jeg stod op, fik jeg at vide, at nu havde PET, Politiets Efterretningstjeneste, slået til igen imod en gruppe formodede terrorister, denne gang i København, hvor otte var anholdt i en natlig aktion.
Jeg må sige, at der forekom mig at være en verden til forskel på de hyggelige rammer omkring morgenkaffen og den silende sommerregn, og så politiets fund af særdeles ustabile sprængstoffer i en lejlighed midt i hovedstaden - hvor de omkringboende medborgere midt om natten gennes ud af ikke bare deres senge, men af deres hjem, for at blive bragt i sikkerhed af politiet.

På den måde at blive konfronteret med den sorte side af virkeligheden, sætter tankerne i gang…

Bedre blev det ikke, da jeg midt på dagen erfarede, at seks af de anholdte var unge, herboende, danske statsborgere af muslimsk herkomst – med uddannelse, arbejde, rødbedefarvet dansk pas og det hele. Og at høre PET-chef Jacob Scharf direkte forbinde de anholdte til terrornetværket Al-Queda fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig…

Det er nu tredje gang, politiet griber ind – i tide – overfor – formodede terrorister. Første gang i Glostrup vest for København, sidste år - også lige før vort Årsmøde - i Vollsmose-bydelen her i Odense og nu altså i København. ”En gang er ingen gang”, som man siger, og ”to gange er to gange”. Men tre gange, dét er et mønster, en trussel – noget, der ligner en uvane, der er kommet for at blive. En ny tilstand i vores trygge land.

Jeg har nu været politiker i snart et kvart århundrede. Og jeg vil altså ikke kalde mig selv sådan alt for naiv. Men jeg må også sige, at jeg havde virkelig ikke drømt om, at jeg i dette år, på dette sted aktivt var nødt til at forholde mig til en trussel om, at mennesker, der bor her blandt os andre, lever, arbejder og får ophold og statsborgerskab her i Danmark, skal udgøre en trussel mod os, vores børn og børnebørn.

Hvor nødigt, jeg end vil, må jeg nok konstatere, at Danmark ikke er det samme, trygge, hyggelige lille land, som det var, da jeg blev gift … satte børn i verden … blev politiker … fik børnebørn…

Men ved I hvad?
Dét nægter jeg altså at sætte mig over i en krog og græde over!
Der er ingen, der skal komme her til vores land og yppe kiv og skabe uro.
Der er ingen, der skal gøre mig – eller jer - utrygge i vores egne hjem.

Der er, med Mads Andersen Skjerns ord i tv-serien Matador:

”ingen, der skal komme med deres tro og skabe ufred i mit hjem!”

Jeg tror, I ved, hvad jeg mener, og jeg skal nok komme tilbage til emnet.

….

Velkommen til vores 12. Årsmøde!

Velkommen til alle jer delegerede. Velkommen til gæster. Velkommen til pressen.

Det er igen i år livsbekræftende at se så mange DF'ere samlet. Vi har nået dusinet - det er jo vores 12. årsmøde.
Sidste år gik jeg fra Årsmødet med en god fornemmelse af, at vi havde sat pris på hinanden selskab, og jeg kan se på de mange glade mennesker, der har hilst hjerteligt på hinanden i dag, at det gælder rigtigt mange af jer også.

Det ér utroligt livsbekræftende at være sammen om de oplevelser, vi har sådan en weekend.

Mange gode medarbejdere har været i sving for at gøre dette årsmøde til endnu en stor oplevelse for os alle sammen. Mange har virkelig arbejdet hårdt for at få det til at hænge sammen – og i år har der samtidigt været ekstraordinært travlt med nogle ting inde på Christiansborg (!) – om skat og den slags… - så en varm tak til dem, der har sørget for, at vores rammer er så smukke og velfungerende, som de er her i dag.

…

En særlig velkomst vil jeg sige til alle jer, der er her for første gang!

Jeg er sikker på, I får nogle gode dage. Årsmødet er en vigtig fælles begivenhed og et godt samlingspunkt for alle os, der har Danmarks sag og Dansk Folkeparti til fælles. Og i år har vi endda temaet "Danske værdier". Ja, det kan jo dårligt blive mere dansk.

Vi har i Dansk Folkeparti et særligt fællesskab. Vi er grundlagt for så få år siden, at alle over teenagealderen kan huske starten på det hele en oktoberdag i 1995. Vi er grundlagt på en fælles kærlighed til vores fædreland, og vi er grundlagt på en ukuelig livsglæde.
O står for optimisme, det skal vi huske!

Dét giver os en fælles ramme, et fælles udgangspunkt – herfra vores verden går – som jeg ikke bare hver dag, men hver *eneste* dag, glæder mig over at være en del af.

Så til alle jer, der er her første gang: velkommen til fællesskabet!
…

Også hjerteligt velkommen til pressens repræsentanter. I er jo som altid… mange.

Jeg synes, jeg her i dag har en anledning til at sige noget til jer.

Det har jeg jo for så vidt ofte.

Men i dag er noget særligt, for i denne weekend er I gæster til vores Årsmøde, hvor vi har valgt at sætte fokus på vores danske værdier.

Selv om jeg så sandelig ikke altid synes, at det, I skriver eller bringer i radio, på tv og på nettet nødvendigvis er hverken særligt præcist - eller i nogle tilfælde faktisk er helt forkert - og selv om jeg jævnt hen undres over, hvilke besynderlige ligegyldigheder, I kan fatte interesse for… Og selv

om jeg - som flere af jer jo har opdaget en gang eller to… - fra tid til anden bliver mere end blot irriteret på jer… så er det sådan, at jeg - *generelt* - må sige, at I er fair og reelle.

I er - som I også godt ved - altid velkomne hos os. Jeg er jævnligt uenig i chefredaktørernes konklusioner i de ledende artikler. Når jeg har læst den pågældende avis' reportager, står det altså for mig ofte hen i tåger, hvordan i alverden lederskribenten i sin leder kunne nå frem til lige dén og dén konklusion. Men sådan har I det måske også fra tid til anden.

Generelt synes jeg, I gør et hæderligt arbejde.

Men ingen roser uden torne. Jeg har til jer et opråb, en bøn, en henstilling. Sæt selv etikette på.

Både I som journalister OG jeres chefer skal være bedre til at tage vare på de danske værdier!

I skal være - *langt* mere kampberedte,
- *langt* mere utrættelige,
- *langt* mere kompromisløse

i jeres forsvar for den ytringsfrihed, som også er jeres - og som er jeres mediers hele eksistensgrundlag. Uden den, ingen fremtid for jer. Uden ytringsfrihed, intet folkestyre.

Jeg ville – helt oprigtigt - forvente, at pressens repræsentanter var de første til at råbe op og råbe højt, når ytringsfriheden trues. Men sådan oplever jeg det ikke.

Den ytringsfrihed, I nyder godt af og lever af, og som er så fundamental en værdi for vores folkestyre, er ikke bare blevet os og jer givet.
Den kom ikke dumpende med posten.
Den blev tænkt, skabt og forsvaret af danskere, som ville Danmark det bedste.
Folk, som tænkte længere end til egen næsetip, egen magelighed - tænkte langt udover egen levetid.

I tiden under Besættelsen vovede danskere livet - og satte det desværre til tider til. Og det skete ikke altid i blodig ildkamp med tyske soldater, ikke i hemmelige operationer imod Gestapo eller i hujende folkeopstande mod den samlede Nazityske besættelsesmagt.

Nej.
Der var nogle, der satte livet på spil for *ordet*.
For det frie ord.
For et frit folks ret til at tænke, tale, skrive – og tegne! – lige præcis, hvad et frit folk har lyst til.
De satte livet på spil ved at skrive, trykke og omdele ord. Ingen krudt og kugler, ingen bomber, brosten eller knive.
De satte livet på spil for noget så enkelt, og noget så stort, som retten til at ytre sig…
…

Og jer journalister, og andre fra medierne, der er her til stede i disse dage, og som deltager i vores fest, lytter til vores taler, oplever vores fællesskab.
Hvis I ikke går herfra med andet, så håber jeg, I går herfra med i det mindste én tanke fra denne weekend:

Gør JEG, hvad jeg kan for at værne og forfægte vores danske ytringsfrihed?
Har jeg gjort, hvad jeg BØR og hvad jeg SKAL i dag og ikke kun, hvad jeg kunne nøjes med?

…

Nu, hvor pressen også er blevet budt hjertligt velkommen, og har fået noget at tænke over, kan jeg jo fortsætte med lige at dvæle lidt ved ytringsfriheden. En dansk værdi og en kerneværdi i et hvert folkestyre.

Lige som et godt parforhold, et godt ægteskab, går vores frihedsrettigheder til grunde, hvis ikke de passes og plejes, bevares og forsvares. Og her synes jeg, at hver enkelt skal give det en tanke: Har *jeg* gjort nok i dag for vores allesammens ytringsfrihed?

Jeg er helt generelt ikke imponeret. Der er store, lysende undtagelser, men reglen er desværre, at vores grundlovsfæstede ret til at ytre sig ikke tages behørigt i forsvar.

Anslag på anslag imod ytringsfriheden lades enten ufortalt eller upåtalt.
Jeg hører for sjældent folk råbe op, når religiøse mørkemænd eller den kulturradikale elite messer, at nu er tonen også blevet for streng eller nu skal vi tage hensyn til ditten eller datten, for ellers krænker vi nogens tro.

Jeg har fået nok!
…

Kig jer om. Her i Salen har vi ophængt nogle af vores bud på kernedanske værdier. Noget af det, der indkredser det, at være dansk. Og vi har valgt at lave dem i en størrelse, som ikke kan overses.

Og netop ytringsfriheden, som jeg lige talte om, er én af disse værdier.

Kvikke hoveder vil indvende, at ”jamen, ytringsfrihed? Dét er da vel også en græsk værdi, en tysk værdi og en amerikansk værdi?”.

Og ja, det er det da. De forvalter det på deres måde, vi på vores. Og jeg vil hævde, at den måde, vi forvalter vores ytringsfrihed på i Danmark, er ganske særlig dansk.

Nogle af de sarte planter i udlandet – og blandt andet også vores verdens-omfarende kunstnere, mediefolk og politikere, såmænd – brokker sig jo ofte nok over ”tonen” i den danske debat, over ”råheden” og ”forhånelserne”, som de mener folk må tåle her i landet.

Hvis vi har noget på hjerte, er det da med at komme ud med det. Årtiers fejlslagen politik på ikke mindst udlændingeområdet bærer vidnesbyrd om, hvad der sker, når man ikke i tide tager debatten om, hvad der er op og ned, rigtigt og forkert.

Vi så under Muhammed-krisen, at selv de amerikanske journalister - som ellers nok mener, at de lever i et frit og dristigt land, hvor pressen sådan vupti lige kan vælte en præsident – ikke fattede en brik af, hvorfor Jyllands-Postens Muhammed-tegninger netop var så væsentlige

De forstod vitterligt ikke, at i den virkelige verden – den, som alle vi, der ikke dikteres af formørkede imamer og en gammel bog, lever i - var tegningerne hverken krænkende, fornærmende endsige særligt grovkornede. De var bare sjove. Og en tiltrængt test af lige præcis ytringsfrihedens tilstand.

Testen viste sig jo at være mere tiltrængt, end Jyllands-Posten måske nok havde forestillet sig…

Men netop DERFOR var den jo relevant.

Og nu har vi balladen igen, om end, endnu da, i mådeholdent omfang. De ellers meget korrekte svenske aviser, der sjældent forsømmer en lejlighed til at mørbanke danskerne for vores virkelighedsnære håndfasthed i udlændinge-politikken, har tegnet selv samme Muhammed. Og uha, en ballade.

Talsmanden for det efterhånden allestedsnærværende Islamisk Trossamfund i Danmark – det var dem, der tabte sagen mod mig med et brag i byretten i Lyngby for nylig – sagde salvelsesfuldt, at svenskerne da vist ikke havde lært noget-som-helst af dét, der overgik Danmark sidste år…

Dén lader vi stå et øjeblik.

Vi MÅ ganske enkelt ikke sælge ud af vores værdier, vores måde at gøre tingene på.
Og ytringsfriheden i Danmark ér altså ikke til salg for en karton Arla-mælk til saudi-araberne!
…

Jeg har besøgt Iran.
Et land, der kun lige akkurat tåler kvinder, hænger homoseksuelle, undertrykker befolkningen, truer verden med atomvåben og systematisk påtvinger alle indenfor rækkevidde deres doktrinære middelalder-islam.

Jeg har besøgt Iran.
Og da jeg dybt ind i min sjæl tror på ”Skik følge eller land fly”, tog jeg tørklæde på, mens jeg var dér. Jeg var nok heller ikke sluppet af sted med andet, men jeg prøvede nu heller ikke.

Jeg har besøgt Iran.
Og efter et besøg der, er det altså surrealistisk grænsende til det helt utålelige at høre på, at dansk udlændinge-politik, dansk debat-tone, dansk fremmedfrygt, dansk globaliserings-angst og danske frikadeller er et problem!

…

Der er dem, der siger, at tonen i den danske debat er så slem, at vi ikke længere kan være os selv bekendt, og forfattere skammer sig over deres herkomst og skuespillere vrider hænder i tolerante, udenlandske kollegers selskab.

Lad dem rejse til Iran!

Der er dem, der siger, at danskerne lukker sig om sig selv, er angste for verden og ikke ser islams fredsommelige lyksalighed.

Lad dem rejse til Iran!

Og der er endda dem, der mener, at de intolerante danskere har misforstået stort set alt fra Koranen til Asmaa Abdol Hamid og i deres fremmedangst ser muslimske terrorister alle vegne.

Lad DEM rejse til Iran!!!!!

…

For nylig skrev den nu forhenværende tv-nyhedsvært, Paula Larrain, der stammer fra Chile, i en fremragende kronik, at hun undrede sig meget over, som tilrejsende til Danmark, at vi ikke skiltede mere med vores danskhed, var mere stolte.

Hun skrev bl.a.:

"Når Danmark har så svært ved at få integreret indvandrere og deres efterkommere, som er født i landet, så er det ikke nødvendigvis, fordi kulturerne støder sammen, men snarere fordi den stærke kultur, der kommer udefra, bliver mødt af en kultur i konflikt med sig selv og langt hen ad vejen også i opløsning eller under afvikling."

Selvfølgelig skal vi ikke gå rundt hele tiden og slå os for brystet og bralre.
Men hvorfor dog dukke os? Hvorfor skamme os over vores humor? Hvorfor lade nogle pådutte os, at vi er lidt kolonihaveagtige og selvtilstrækkelige i vores danskhed - mens de tilrejsende er eksotiske og interessante med deres fremmedartethed?

Jeg møder i min hverdag mange danskere. Jeg oplever ikke mine medborgere som omvandrende undskyldninger for sig selv. Vi danskere er åbne og venlige, tolerante og imødekommende.
Men jeg ser jo desværre også, at der er nogle såkaldte meningsdannere - der regner sig for at være lidt bedre end andre gode mennesker - der mener, at danskerne er et provinsielt og indadskuende folkefærd.

Vi begriber ikke globaliseringens lyksaligheder og det åbenlyst skønne ved EU.

Det er jo slet ikke sådan.
Men slappe lokalpolitikere har sørget for, at vores børn og børnebørn for eksempel skal spise halalkød i institutionerne - for det er lettere at få danskerne til at leve med dét, end det er at få muslimerne til at smøre deres madpakker selv!

Vi er nødt til at gribe ind. Det skal jo ikke være sådan, at det er danskerne, der skal tilpasse sig andre lande, kulturer eller religionernes levevis her i vores eget land. Men det er den tendens, der kommer snigende.

I modsætning til, hvad vores nye social- OG ligestillingsminister nu pludselig synes, så mener vi altså i Dansk Folkeparti, at det kvindeundertrykkende islamiske hovedtørklæde skal forbydes i en række sammenhænge herhjemme. Dét mente Karen Jespersen - som vi ellers sætter stor pris på - også tidligere. Men nu er hun blevet minister i Venstre, hvor heller ikke formanden, som jo også er statsminister, har synderlig lyst til at tage afstand fra selv samme undertrykkelses-symbol.

Men dét har vi!
…

- Det muslimske tørklæde skal forbydes på offentlige arbejdspladser. En lærer skal ikke kunne stå der og undervise, indhyllet i intolerancens slør.

- Rituelt slagtet kød må ikke anvendes i danske institutioner, der foruden frugt og grønt også både skal servere oksekød, fjerkræ og svinekød. Men børn i Danmark skal ikke påduttes andres ideer om, hvad der er rent og urent.

- Svømmehaller må ikke lukke særlige dage eller timer, for nu skal muslimske kvinder havde lov at bade i fred. Enten bader de sammen med alle os andre, eller også kan de lade være med at bade! Det er integrations-fjendtligt at isolere dem og os fra hinanden.

- Der skal ikke indrettes særlige bade- og omklædningsrum på skoler.

- Der må ikke indrettes særlige bederum i offentlige bygninger til muslimer.

- Der skal føres aktivt tilsyn med Koranskoler. Vi mener ikke, at disse skoler er befordrende for integration, nok i realiteten tværtimod.

- Vi vil ikke finde os i flerkoneri, sådan som vi har set eksempler på. Vi må ikke bare trække på skuldrene, når folk udefra lystigt fortæller os, at de gerne vil have både to og tre koner.

Hvis ikke kommunerne selv kan indse, at det er gal kurs at lukke svømmehaller for danskere, tillade burkaklædte dagplejere eller tvinge svinekødet ud af madpakkerne, fordi kødet skal være ”halal”, så må vi hjælpe dem lidt.
Og nytter gode råd og vejledning ikke, så er vi helt klar til at iværksætte lovgivning.

Danmark, og måske endog nok det meste af Nordeuropa, er nok den del af verden, hvor tro og religion fylder mindst i det offentlige rum. Vi bærer ikke vores tro uden på tøjet. Vi beder ikke til Gud højt og indtrængende eller krænger vores religiøse følelser ud i offentligheden.

Sådan skal vi have lov at være, sådan skal vi have lov at gøre.
Og ingen skal komme rejsende hertil og kræve, at tro skal fylde vores univers, vores lovgivning og vores dagligdag.

Åbenhed - tolerance og ligeværd er blandt danske værdier. Men tolerance virker altså kun, hvis det i rimeligt omfang er tovejs. Og jeg kan ikke acceptere, at det for nogle er vigtigere og rigtigere, at VI skal tolerere og indrette os efter muslimske spisevaner end at DE skal acceptere, at i Danmark, der spiser vi svinekød!

Intolerancen er på ihærdig fremmarch, både i de muslimske lande, i Europa og i Danmark. Og det er vel at mærke *ikke* danskerne og Dansk Folkeparti, der er intolerante!

Det er alle dem, der vil rette os til og skære os ned, med retssager, trusler og det, der er værre, tvinge os til at følge Koranregler og middelalderdogmer.

Det er alle dem, der bruger deres aftener og nætter på at rive Dansk Folkepartis plakater ned, male dem over og på anden måde hærge dem.
Det er alle dem, der sætter Nørrebro i brand og hensætter en hel bydels borgere i frygt, afmagt og frustration, fordi de ikke får et klubhus på deres egne, voldsforherligende og selvhævdende præmisser.

Dé er de intolerante.
Ikke jer, der med glæde, flid og entusiasme støtter og medvirker i Dansk Folkepartis lovlige, demokratiske, konstruktive arbejde for et bedre Danmark.

Og intolerancen har også sneget sig ind i dansk politik.
Det Radikale Venstre har ligefrem fundet et nyt eksistensgrundlag i det formål at holde Dansk Folkeparti og dermed alle de danskere, der stemmer på os, uden for indflydelse.

Nok er nok! Sådan sagde en medstifter af Naser Khaders Ny Alliance, med uvenlig tanke på Dansk Folkeparti.

Jeg vil sige: Nok er nok!

Det er ikke ordentligt og det er ikke en dansk værdi at stifte et parti, der har som mål at blæse jer og den lille halve million andre danskere, der stemmer på Dansk Folkeparti, en hatfuld og sådan lidt flot sige, at jamen, det er da ok og folks demokratiske ret at stemme på dansk Folkeparti.
Indflydelse må de bare ikke få!

…

Danmark er et dejligt land! Danskerne er dejlige. Dansk er et dejligt sprog!
Og som vi skal høre i aften, findes der et utal af danske sange, der kan synges så lidenskabeligt, at de små hår i nakken rejser sig, og man får gåsehud.

Det at være dansk er ikke noget fast, noget dikteret og éntydigt. Det er mange ting. Men sammen os binder den fælles historie, kultur, det fælles sprog. Vores modersmål rummer for os langt mere, end vi i dagligdagen tænker på. Men tro mig: De, der rejser hertil og skal lære dansk, kan tale med om, at det tager årtier at blive fuldt fortrolig med vores sproglige finurligheder. Et tryk ét sted i et ord kan give en hel sætning en anden mening.

I tv kan man se satiriske programmer, hvor man selv som dansker skal stå tidligt op for at følge humoren. Og hvordan mon så ikke det er at være udlænding og skulle finde ud af, hvorfor alle de danske venner griner larmende, når en person i programmet, der lige er mislykkedes totalt med noget, får at vide: ”Det er flot, Klaus. Det er rigtigt flot!”…
Sådan rent sprogligt er det jo en flot ros.
Men man går jo galt i byen, hvis man tager det for pålydende.

Og apropos ”galt i byen”. Dét er jo heller ikke sådan i bogstavelig forstand at gå forkert i en by…

Dérfor er det så vigtigt, at vi selv kan vores sprog, tager vare på det, plejer og passer det. Og dérfor er det så vigtigt, at vi stiller krav om, at udlændinge, der vil være her, lærer dansk. Og lærer det ordentligt.

…

Blandt de danske værdier, vi sætter højt, er også frisind, ligeværd, tolerance og solidaritet.

Der var måske dem, der kunne mene, at solidaritet – dét var der nogle i fagbevægelsen, der havde patent på. Men det synes jeg ikke.

Jeg kan blive helt rørt, når jeg ser, hvordan vi som nation, som folk, er rede til at dele med andre, at dele ud, gøre nytte for de, der ikke har så meget som os selv.

Det kommer selvfølgelig til udtryk, når danskerne efter tsunamien for snart tre år siden samlede uhørt store summer ind til de uskyldige ofre. Men det er i mine øjne mere overskud, medmenneskelighed og hjælpsomhed end egentlig solidaritet.

Danskerne er, vil jeg hævde, et uovertruffent solidarisk folkefærd.
Vi er rede til at betale en ganske betragtelig del af vores hårdt optjente indkomst i skat, så fællesskabet kan sørge for, at alle får lige adgang til vores velfærdsgoder, uanset evnen til selv at tjene penge.
Vi er rede til, uden det store brok, at bidrage med halvdelen eller mere af det eneste, de fleste af os har at sælge - vores arbejdsindsats – til fællesskabets store kasse, så de, der har mindst, får lidt mere af alle os, der har mere.
Vi er rede til, på bekostning af egen mulighed for vinding, at deltage i en stor omfordeling af penge for at sikre, at nå det går os godt og bedre økonomisk, så skal de, der ikke oplever samme succes, også have det godt og bedre økonomisk.

Dét er, synes jeg, rigtig, vaskeægte solidaritet!

…

Det skal vi være stolte af at være en del af.

Jeg tror faktisk, der ville udbryde revolution, hvis man prøvede at indføre noget, der bare minder, i USA…

Utallige er de styrer, der siden den sovjetiske revolution for 90 år siden har prøvet med tvang, undertrykkelse og vold at gennemtvinge solidaritet - ideologisk, socialistisk omfordeling.
Med det ynkelige, menneskefjendske resultat, at alle blev lige fattige, lige sagtmodige – økonomisk og oftest også i ånden.
De selv samme styrer er heldigvis ét for ét bukket under, og deres fiksering på tvang og kold ideologi blevet afsløret.
Og det i et omfang, så selv en række af disse styreres danske tilhængere og repræsentanter også én efter én af afsværget støtten – det kunne de jo også godt gøre, nu hvor deres idealsamfunds-forbilleder var kollapset.
Nogle af disse sidder i Folketinget i dag. Men dér inde har man jo som bekendt også et standpunkt, til man indtager et nyt…

Jeg synes, vi har så uendeligt meget i Danmark at være glade for, og stolte af.

Da Dansk Folkeparti iværksatte kampagnen ”Danske Værdier” op til dette Årsmøde var det for netop at fortælle denne historie. At vi har så meget at bevare og passe på. At vi er et privilegeret folk.

Dansk Folkeparti er sat på Jorden på at bevare og forsvare det danske. Skal jeg være lidt overmodig vil jeg sige, at vi har gjort Danmark lidt mere dansk. Vi har omsat vores mandater i Folketinget til reel, mærkbar indflydelse. Og vi har med denne indflydelse sikret danskernes rettigheder i eget land – og vores danske værdier.

Man skal regne med, at vi uden at vakle vil stå vagt om de frihedstraditioner, der er selve grundlaget for vores folkestyre.

Det, vi oplever i disse år, er, at FOLKET har set og mærket og opdaget, at Danmark og danskerne og vores danske værdier er under pres…
At FOLKET samles om Dansk Folkeparti og vores klare tale, vores faste kurs og vores utrættelighed i værnet om danske værdier.

Når statsministeren ikke vil sige det, end ikke på Grundlovsdag, så vil jeg godt sige det her fra Årsmødet: Islamiske tørklæder og alt, hvad det repræsenterer, hører ikke hjemme i Danmark!

…

Det fører mig direkte over i to af tidens varmeste modeord hele det politiske spektrum rundt:
Integration og **velfærd.**

Det forekommer mig, at der tales en hel del mere, end der handles.
Og når der handles, så river man sig ofte i håret.

I det hele taget synes jeg, det kniber noget for en del i de andre partier at holde sig på jorden og tæt på den befolkning, som vi er sat til at repræsentere.

Mange af de udmeldinger, der kommer – især fra Socialdemokratiet og de partier, de kan regne for deres støtter – men så sandelig også fra regeringen, virker ikke helt, som om de kommer fra hjertet.
Og desværre heller ikke fra hovedet.
Måske er det bare nogle spindoktorer, der har været på spil??

Det virker ikke, som den virkelighed, danskerne lever på deres arbejde, i deres hjem og hvor de færdes, trænger helt ind bag Christiansborgs mure.

Det virker ikke sådan, når vi politikere i fuld alvor kan geråde ud i skænderier om lønsedler og bruttolønninger inklusive pensioner, vagttillæg, genetillæg, kaffekasse, feriepenge, ATP og hvad ved jeg…
Alt i mens den almindelige dansker stod der tilbage og stirrede på sin lønseddel og sagde til sig selv: Arrr? Hélt så meget synes jeg da ikke, at jeg tjener...

Når vi gør sådan i politik, så øger vi altså afstanden mellem det Christiansborg, hvor beslutningerne træffes, og almindelige danskere, der snusfornuftigt nok siger, at de kan altså ikke betale husleje, købe leverpostej – eller betale energiafgifter – med ATP og pension….

Vores opgave er altså at gøre afstanden kortere, ikke længere, mellem borgeren og Borgen.

Og her kan I nok fornemme, at Dansk Folkeparti har noget af en Sisyfos-opgave.
I ved, historien om manden, der trillede en tung sten op ad et stejlt bjerg, og hver gang, han var lige ved at nå toppen, trillede stenen hele vejen ned igen.

…

For lidt over et år siden stod jeg her på denne talerstol og fortalte jer om det forslag, vi havde fremført på vores sommergruppemøde få uger forinden. Vi havde sat som mål, at det plejepersonale, som tager sig af vores ældre, syge og svage medborgere, skulle have bedre arbejdsforhold og mere i løn.

Vi havde en stærk fornemmelse af, at samfundets økonomiske glorificering af skrivebordsarbejde og den manglende prestige i plejesektoren kunne blive en ond spiral, der vil kunne true fremtidens velfærd.

Jeg kan love jer, at vi kæmpede en hård kamp ved finanslovsforhandlingerne sidste år. Og vi fik da også afsat 200 millioner kroner til udviklingen af en bedre ældrepleje – men alligevel var det, som om ingen andre politikere rigtig ville tro på os.
”Nå, det er nok Dansk Folkeparti, der ser spøgelser” – ”de overdriver nok problemet” – ”hvorfor bruge milliarder på hjemmehjælperne, det går jo nok”. Men vi var overbeviste om, at vi havde fat i noget vigtigt hér.
Derfor tog vi i dette forår på en turné rundt i hele landet for at få syn for sagn i den offentlige sektor, så vi var klædt på ude fra virkeligheden, når vi skulle forhandle kvalitetsreform med regeringen inde på Christiansborg.

Vi *ville* simpelthen rykke ud fra vores egne skriveborde og have en slags jord under neglene. Derfor besøgte vi plejecentre, hospitaler, sundhedscentre, børneinstitutioner og plejehjem i hver en afkrog af Danmark.
Det er så nemt at sidde på Christiansborg i en boble af papirer og nyhedstelegrammer og strikke planer sammen om velfærd. Næh, vi ville ud og tale med mennesker. Mennesker, som møder op hver morgen på de arbejdspladser, vi taler så meget om. Mennesker, som bor og lever på de plejecentre, vi hører så meget om – og mennesker, som hver dag skal lede de offentlige institutioner, der har været på den politiske dagsorden i et års tid nu.

Jeg kunne tale i timevis om de engagerede og opofrende mennesker, jeg mødte.
Jeg kunne fortælle stolpe op og stolpe ned om de plejehjemsbeboere, som lukkede os ind i deres hjem og fortalte om deres hverdag. Men jeg vil nøjes med at komme med et par eksempler fra vores utroligt lærerige og spændende turné.

På et hjem for psykisk syge unge og ældre på Bornholm var vi samlet til en hyggelig kaffestund med både personalet, lederen og repræsentanter fra beboerne. En ung, nervøs mand fortalte mig

gribende om sin kamp mod narkotika. Han havde vundet den kamp – men kun ved hjælp fra et personale, som havde trådt til på alle tider af døgnet for at støtte ham, når stofferne fristede.

Han kunne ikke rose personalet nok – og tilføjede, at deres indsats var særlig fantastisk, når man tænkte på, at de ofte blev udsat for vold. "Udsat for *vold?"*, spurgte jeg undrende – jeg måtte have hørt forkert.
Nej, svarede den unge mand, nogle patienter er så langt ude, at de overfalder det personale, som kommer dem til hjælp. De forsamlede plejere nikkede bare – det var en del af arbejdsdagen at blive udsat for vold af personer, der ikke vil andre det ondt, mens fordi de er afmægtige og syge.

Jeg var målløs. For den fornøjelse fik de fleste cirka 19.000 kroner om måneden – og lov til engang imellem at tale med en psykolog om, hvordan det er hver dag at blive overfaldet og blive kaldt skældsord af nogle af beboerne – og bagefter haste hjem for at være overskuds-mor eller far i familien. Selvfølgelig kan patienterne ikke gøre for deres handlinger.
Men som samfund MÅ vi kunne belønne dette personale bedre!

På Århus Sygehus fik Kristian og jeg en rundvisning på en kræftafdeling, og vi var nået til det store, dystre rum, hvor den enorme scanner står og brummer. En dygtig medarbejder fortalte os om fremgangsmåden ved scanning, og hun forklarede, hvordan kræftsyge børn ofte er meget bange for de store maskiner og derfor skal spændes fast, når deres små kroppe skal have strålebehandling.
Jeg må indrømme, at man bliver berørt. Men personalet forsikrede mig, at man kun sjældent brugte denne metode – for som regel kunne de gennem samtaler og leg berolige barnet så meget, at det ikke var noget problem.
Et fortroligt forhold til det kræftsyge barn var altså nødvendigt for at give den bedste behandling – men det betød også, at hun gik grædende hjem fra arbejde i de tilfælde, hvor barnet ikke overlevede kampen mod kræften.
Den medarbejder fik knap 20.000 kroner om måneden for at udlevere sit hjerteblod.
Det SKAL vi gøre bedre!

På et plejehjem i Holbæk skred hele vores tidsplan, fordi Kristian og jeg blev så optagede af en fantastisk levende samtale med en ung, mandlig SOSU-studerende.
Han fortalte os om, hvor givende det var at arbejde med ældre mennesker, som hver havde en særegen livshistorie og som var dybt taknemmelige for de små ting, man gjorde for dem. Og under samtalen så vi, hvordan han med få ord kunne både berolige, opmuntre og hjælpe op til flere plejehjemsbeboere ad gangen.

Omsorg faldt ham så naturligt som at trække vejret.

Hans problem var, at hans venner og bekendte grinede af ham – for hvorfor i alverden ville han have sådan en lavprestige-uddannelse, og så i et kvindefag - og til en startløn på omkring 17.000 kroner!
Ja, hvad skulle vi svare ham?

Vi svarede ham, at vi havde hans sag på vores dagsorden. Vi svarede ham, at hans budskab – og alle de andre budskaber, vi tog med os fra vores turné – ville komme med i rygsækken ind til Christiansborg.

Men SOSU-personalet var lige ved at komme os i forkøbet. For inde på Christiansborgs Slotsplads stod der i dette forår store grupper af demonstrerende plejepersonale og sendte deres frustrationer op mod de politikere, som sidste år ikke ville tage Dansk Folkepartis krav om bedre løn- og arbejdsforhold alvorligt.

De spøgelser, som vi i Dansk Folkeparti havde set til vores sommergruppemøde sidste år, stod nu lyslevende på Slotspladsen. Jeg må sige, at det har fået de øvrige politikere op af stolene – nu må vi så se, om de mener det alvorligt, og om de seriøst vil tilslutte sig Dansk Folkepartis kamp for bedre pleje og omsorg for ældre og syge.

Og jeg giver ikke meget for Socialdemokratiets slagssange og fikse "Katte ville vælge Whiskas"-slogan om at vælge velfærd.

Det er paradepolitik – det skal tage sig godt ud på tv, andet er der ikke i det.

Dansk Folkeparti sidder med, når aftalerne skal laves. Vi er drivkraften - ikke den fornærmede pige i klassen, som ikke kan få det, som hun vil ha' det, stamper vredt i gulvet, vender om på hælen og går med næsen i sky.
.
I Dansk Folkeparti laver vi nemlig "Velfærd i Virkeligheden"!
…

Og vi skal nok lykkes med det!
…

Ordet Integration er blevet sådan et "sesam-sesam luk dig op" - så får du opmærksomhed.
Det er med integration, som Storm P engang sagde, helt som med vejret: alle taler om det, men ingen gør noget ved det!

Det er besynderligt at iagttage de to helt adskilte diskussioner om velfærd på den ene side og integration på den anden.

Integration og velfærd er nemlig to helt uadskillelige størrelser.
Få vi ikke styr på integrationen, kan vi, ret beset, glemme alt om velfærd i fremtiden.

Den kvikke iagttager vil se, at vi igen og igen igennem det seneste lille år mange gange mange steder har sagt "stram udlændingepolitik og ægte velfærd".

Det er jo ikke noget, vi siger for at genere nogen. Vi siger det, fordi vi mener det.
Hvis nogen så føler sig generet af dét, er det deres problem og ikke mit.

I december 2005 skrev dagbladet Børsen det politisk helt ukorrekte, at "Indvandrerstop vil løse samfundsproblem".

Sådan skrev avisen virkelig.

10 år efter, at Dansk Folkeparti var blevet grundlagt med ikke mindst lige præcis dét budskab som hovedhjørnesten.

Og det blev bedre endnu: Avisen skrev videre:

"Et indvandrerstop kan spare staten for 50 mia. kr. om året i 2040. Dermed kan det løse tre fjerdedele af det samlede velfærdsproblem, viser beregninger foretaget af Velfærdskommissionen".

Artiklen kom få dage, før Kommissionen skulle fremlægge sine konklusioner.

Det kom mildt sagt ikke bag på mig. Men det kom voldsomt bag på snart sagt alle de andre partier. Her var da godt nok sprængstof.

Dansk Folkepartis synspunkt var og er, at hvorfor i alverden dog beskære danskernes velfærdsgoder og ydelser i fremtiden, og hvorfor dog gøre lønningerne for de lavestlønnede i den offentlige sektor til et problem, vi ikke bare løser med det samme, når muligheden ligger lige for?

Stop indvandringen af folk fra de underudviklede lande og nyttiggør dem, der allerede er her – kræv, at de uddanner sig og bestiller noget – så er den uoverstigelige velfærdsbjergkam pludselig reduceret til en overkommelig bakketop.

Det er hér, integration bliver et vigtigt ord. Det er her, Dansk Folkeparti bliver et afgørende parti.

- Jeg kan love jer, at vi vil sikre, at der stilles krav til udlændinge om danskkundskaber, krav om uddannelse og krav om arbejde.

- Jeg kan forsikre jer, at vi vil stille krav om, at de tilpasser sig os, ikke omvendt.

- Og jeg kan forsikre jer, at vi vil kræve demokratisk sindelag og tilslutning til danske værdier, ikke hyldest af middelalderdogmer og ufrihed.
…

Men jeg kan desværre også forsikre jer om, at hvis Khader og Ny Alliance får magt, som de har agt, åbnes grænsen, og ayslansøgere får løbepas rundt i landet.
Hele den udlændingepolitik, der har medvirket til at sikre Danmark og danskerne milliarder hvert år til velfærd siden 2002, vil blive rullet tilbage i et tempo, de færreste drømmer om. Det vil være Ny Alliances og De Radikales pris for at støtte en regering.

Hvis man underkender den betydning for vores velfærd, en stram udlændingepolitik har, taber vi danskernes velfærd nu og i fremtiden på gulvet. Og vil man ikke tage mit ord for det, så kan man bare læse Velfærdskommissionens beregninger fra marts 2005 og dagbladet Børsen fra 1. december 2005. Det står dér.

Dansk Folkepartis løsning på vores velfærds-udfordringer er en stram udlændingepolitik, skrappe krav i integrations-politikken, en lønfremgang, der kan mærkes for de lavestlønnede i pleje- og omsorgsarbejdet, flere penge til skole- og institutionsområdet, fortsættelse af den årlige forbedring af pensionisters økonomiske vilkår og langt højere effektivitet på sygehusområdet, så ingen skal dø, mens de venter på det ene eller det andet.

Men det første ER en forudsætning for det sidste! Vi insisterer på, at også de partier, der helst ikke vil anerkende sammenhængen mellem antallet af utilpassede udlændinge og danskernes levevilkår, nu ser realiteterne i øjnene. Det ville oprigtigt talt være rart, hvis de selv ville være lidt fremme i skoene denne gang…

Og både, når det drejer sig om velfærd og når det drejer sig om integration, er jeg desværre langt fra sikker på, at vi kan regne med Socialdemokratiet.
De er nemlig så optagede af, at de skal slå Anders Fogh, at deres deltagelse i praktisk politik er let at overskue.

Sidst, vi indgik en aftale om integrationsområdet, gad Socialdemokratiet ikke være med, selv om de havde sagt noget andet. Indfødsretsloven er de heller ikke med i. Til trods for, at disse aftaler har til formål at sikre, dels at integrations-arbejdet går den rette vej, dels at vi stiller bare en smule krav til de udlændinge, der vil bryste sig af at være danske statsborgere.
De har heller ikke været med i aftalerne om green card- og jobkort-ordningerne. Disse aftaler skal sikre, at der er mulighed for at få den arbejdskraft, der er brug for, så vi ikke får uhæmmet, hovedløs indvandring, sådan som vi havde det dengang, Socialdemokratiet og de radikale bestemte.

Vi kan lige så godt slå det fast: Det er dem eller os!

Hvis nogle danskere går rundt og tror, at hvis de stemmer på Ny Alliance, så får de Anders Fogh som statsminister, 40% i skat, modefænomenet ”borgerlig anstændighed” i udlændingepolitikken OG en både hjertelig og effektiv omsorg for ældre, syge og udsatte, så kan de godt tro om igen!

Det står efter Ny Alliances længe ventede præsentation af deres politik for to uger siden helt klart, at uanset hvor mange mandater, partiet måtte mønstre ved et valg, så vil man i bedste radikale tradition skamløst bruge dem til at sætte tydelige fingeraftryk på politikken.

Og formand Khader sagde det klart: Fogh får chancen i første omgang, og imødekommer han ikke forinden en regerings-dannelse med en politik, der passer Ny Alliance, går stafetten videre til en anden…

Og det vil da være den fuldendte farce, at Naser Khader sprænger sit parti igennem to årtier, Det radikale Venstre, fordi han synes de flirter for meget med Socialdemokratiet, og så kan han og hans medstifteres galoperende liberalisme på skatteområdet og udlændingeområdet føre til, at netop en socialdemokrat bliver statsminister.
Og oven i købet den statsminister, der skal regere på både SFs, de radikales, Ny Alliances og Enhedslistens nåde.

Hvis man forestiller sig, at man kan lave massive topskattelettelser for de velbjergede, sikre velfærd og fremgang for danskerne, øge motivationen for at arbejde i den lavestlønnede del af den offentlige sektor *og* udvikle vores uddannelsessystem og institutionerne på én og samme gang, må man tro om igen.

Godt nok er vi en rig nation, og de fleste af os mangler ikke noget.

Men jeg vil ganske enkelt ikke være med til, at folk, der tjener en million kroner om året, skal have op mod 150.000 kroner i skattelettelse!

Jeg vil ikke være med til, at politikere spiller hasard med vores dårligst stillede ældre.

Jeg vil ikke være med til, så længe vi har masser af ubeskæftigede udlændinge i landet allerede, at lukke så meget som én eneste mere, end vi er *tvunget* til, ind i landet, blot fordi der er nogle, der synes, at det mest humane er at åbne grænsen!
…

Dansk Folkeparti har sat Danmark på rette kurs. Jeg synes godt, man kan tale om et systemskifte efter 2001. Et skifte i den politiske kurs, som har bragt Danmark væk fra flere årtiers katastrofe-sejlads, hvor frøene til de massive integrationsproblemer, vi har i dag, blev lagt.

Vi er godt i gang. Men vi har lang vej endnu. Der er hver måned, hver uge, hver dag nye udfordringer, nye opgaver, der skal løses.

Kræftsyge får ikke som det naturligste i verden akut behandling. Det er for dårligt!

Overlevelsesmuligheden er større for brystkræftsyge i USA end i Danmark! Det er helt utilstedeligt!

Vi har børn af voldsramte mødre, der frister en kummerlig tilværelse, fordi kommunerne hellere vil jamre over deres egen uformåenhed end løse de problemer, der ligger lige for næsen af dem. Jeg græmmes.

Og vi har tusinder og atter tusinder af dårligt integrerede, utilpassede udlændinge ude i kommunerne, som både kunne komme på en uddannelse, få et arbejde, gøre nytte og føle sig nyttige – men kommune efter kommune står med armene slapt ned lang siden og lader stå til.

Og endelig, for at vende tilbage til mit udgangspunkt, står vi nu her, i september 2007, i en situation, hvor presset, faren, truslen ikke kommer ude fra, men inde fra. Vores tryghed er truet, og dermed vores velfærd. For hvad er et liv med social sikring, materielle goder og fremgang og velstand, hvis vi skal leve i konstant frygt for terror, fordi vi gav ophold til nogle skrupskøre fanatikere?

Der ER brug for os. Der ER brug for Dansk Folkeparti – ikke mindre nu end i 1995, 1998, 2001 og 2005.

Nogle mennesker – desværre ikke mindst i det Socialdemokrati, der ellers i fordums tid havde en del at være stolt af – nøjes med at se tingene, sådan som de er og spørge: Hvorfor?
Jeg vil hellere se ting, der endnu ikke er, ting, som er bedre, sikrere, sjovere – og spørge: Hvorfor ikke?
…

Vi har, synes jeg, i Dansk Folkeparti god grund til at være stolte af, at vi igennem nu snart 12 år utrætteligt har kæmpet for det danske, for bevarelsen af det Danmark, vi kender og holder af.

Det er ikke Dansk Folkeparti, der har patent på det danske eller på danskheden. Selvfølgelig har vi ikke det.

Selv om man faktisk godt kan tro det, for jeg har jo bemærket, at de andre partier - også de, der er rundet af danskhed, Gud, konge og fædreland – for eksempel ikke vil have Dannebrog i Folketingssalen, hvor det da mildest talt hører hjemme. Og når dé opfører sig så småligt, at end ikke flaget kan få en plads i parlamentet - ja, så kan man vel ikke fortænke os i at føle bare lidt, at vi er de eneste, der stadig tør stå vagt om Dannebrog?

Vi har i dag sat fokus på vores danske værdier. Man kan jo spørge, hvorfor dog det? Er de ikke i live og har det godt?

Jo, såmænd. Nogle mere end andre. Som jeg har sagt her for lidt siden, så mener jeg måske nok, at for eksempel ytringsfriheden og tolerancen kunne trives noget bedre. Danskernes ret til at ytre sig og vores ellers tolerante indstilling til andre mennesker er under benhårdt pres ude- og indefra.

De danske værdier, vi har sat ekstra fokus på, er:

Ytringsfrihed

Frisind

Tolerance

Ligeværd

Solidaritet

Flid

Da vi arbejdede med disse værdier fandt vi for eksempel frem til, at der i Den store Danske Encyklopædi om ”ytringsfrihed” bl.a. står:

”Det er jo ikke de ”stuerene” og politisk korrekte holdninger, som har behov for beskyttelse af princippet om ytringsfrihed. Beskyttelsen er i sig selv ikke ensbetydende med en slap og holdningsløs tolerance.”

Dét kunne jeg ikke have sagt bedre selv! Som jeg sagde i min indledning, da jeg erindrede om Muhammed-tegningerne, er ytringsfrihed retten til at håne, når man synes det er hensigtsmæssigt – og til gengæld har INGEN i henhold til den danske Grundlov retten til at begrænse ytringsfriheden.

Jeg er kun ked af én ting. Og det er, at vi generelt står noget alene med kampen for vores værdier. Hvorfor i alverden kan andre danske politikere ikke se, hvad der er på spil?
Hvorfor skal vi altid lære alting baglæns ved at læse i en historiebog og i bagklogskabens ulideligt klare lys se, hvad dén og den gjorde galt dengang i 1938, men ikke skabe os samme klarsyn for, hvad der er galt nu, her, i dag, mens vi er i live og kan gøre en forskel?

Kære alle sammen.
Vi SKAL blive ved med at gøre en forskel. Dansk Folkeparti har udgjort FORSKELLEN i dansk politik de seneste seks år. Vi er årsagen til og drivkraften bag det, man kan kalde Systemskiftet i 2001.

Nu har Anders Fogh Rasmussen omdannet sin regering, så det kan godt være, at Folketingsvalget er rykket lidt længere væk end det var før, der gik skattesnak i den… ☺
Men jeg tror vi gør klogt i – os alle sammen – at følge spejdernes motto: Vær beredt!

Er I parate? Er I rede til at tage endnu en omgang for Danmark og danskheden og de danske værdier?
Jeg kan forsikre jer om, at det er som med opvasken derhjemme – der er ingen, der gør det for os!

Min vision, mit ønske er, at Dansk Folkeparti uden slinger, men med fasthed, ligefremhed og hjertelighed fortsat skal være danskernes garanti for, at Danmark er vores dejlige, uafhængige, positive og sikre smørhul på Jorden – også for vores børn og børnebørn.

Danskerne skal kunne stole på, at en stemme på os er en stemme for en dansk fremtid, et værn om Danmark, et forsvar for vores danske værdier for vores børn og børnebørn og deres børns skyld.

Dansk Folkeparti er danskernes bedste forsikring!

…

Rigtigt godt Årsmøde til os alle!

_____